

Борбата да отстъпиш

В продължение на хиляди години ятагъски са прелитали в хармония от Северните езера до техните зимни домове в залива Чезапийк. Нитоедно ято не е изминавало повече от няколко мили, без да сформира по напълно естествен начин модели на летене. А когато настъпи миграцията, моделите на летене стават много специални.

Учените са се опитвали да обяснят аеродинамиката на гъшките модели на летене, но засега не са успели да установят как се изграждат те. Цялото ято инстинктивно образува една V – формация, напътната гигантска птица.

Във формацията има по-малко и по-голямо крило. Лявата страна е по-слаба и по-къса. По-малкото крило е съставено от по-старите, немошни птици от онези, които са твърде млади, че да действат като дясно крило. По-силните птици успяват да издържат на феноменално големия стрес да летят в голямото крило. Те отвеждат благополучно ятото до новия му дом, място, подготвено за тях, когато идва есента.

За всяко животно в природата промяната на сезоните означава различно нещо. За младите тя означава чудото на многото лица на живота. За старите тя носи чувство на увереност – увереността, че промяната е нещо постоянно случващо се. За младия гъсок на име Гоумър промяната на сезоните, макар да е чудо, събуди в сърцето му вълнение, което го накара да се чувства неспокоен.

Цяло лято природата изглеждаше неизменна, ала сегадните вече започваха да намаляват, а нощите – да се удължават. Гъсокът Гоумър бе забелязал, че листата се сдобиват с многообразни оттенъци на червено и златисто. А в ятото се наблюдаваше необичайно оживление. Дядо Гъсок се опитваше да убеди Гоумър да посещава тренировките на ятото, да усвои уроците, които всички гъски трябва да овладеят преди първото им мигриране. За Гоумър представата за дисциплина бе нещо отблъскващо. Струваше му се, че тя не е особено смислена.

Да летиш означава да си свободен – свободен от житейските проблеми, свободен от отговорността, просто – чиста свобода!

Той отказваше да приеме идеята за учене, което даваше Ятната мисъл в ума му. Така или иначе, не беше сигурен, че наистина иска да напусне района на Северните езера. Лятото беше толкова забавно. Той се мотаеше с другите гъски и прекарва изключителни мигове – лудувал в водата, ловейки риба, играейки по цял ден. Но дните се скъсяваха, а и застудяваха.

По-старите гъски постоянно говореха за заминаването за друг залив, но той бе тъй далеч и Гоумър се уморяваше от самата мисъл за дългия полет до него. А и я имаше и тази Ятна мисъл, която той чисто и просто не разбираше.

Понякога по-старите гъски я наричаха „Ятна наклонностна ума“, други пък – „Ятен ум“. Тя имаше толкова много имена, как би могъл той да разбере това, което Дядо наричаше „просто една голяма идея“? Как би могъл да лети с тях, след като и представа си нямаше за какво става дума?

През последните няколко дни Гоумър виждаше другите гъски да си говорят. Те се скупчваха заедно и обсъждаха вижданията си за красивия нов дом, който Природата подготвяше за тях. Тя постъпваше така при всеки цикъл, ала Гоумър смяташе, че няма гаранция, че това ще се случи по този път. По-старите членове на ятото, изглежда, бяха сигурни, че зимният им дом ги очаква. И казваха на Гоумър, че интуитивно знаят и са убедени в неговата красота и готовност.

Гоумър обаче бе скептично настроен. Нещата просто не можеха да стоят по този начин. Дядо го бе предупредил, че или ще лети с тях на юг, или ще страда студа и ще преживее неимоверни трудности. За гъските, които оставаха, после нито се чуваше, нито пък някой отново ги виждаше. Подслоните, които изостаналите построяваха, не издържаха през зимата – големият студ ги разрушаваше. И макар че Гоумър си имаше своите съмнения за

заминаването, като наблюдаваше повишената активност на ятото, му ставаше ясно, че почти всеки вярваше, че е по-добре да мигрират, отколкото да останат. Беше странновреме, промяна на сезоните, и то го караше да изпитва някаква потребност да направи нещо, макар да не бе сигурен точно какво. Но каквото и да правеше, чувстваше, че не е подготвен за дългото летене.

От известно време Дядо подготвяше Гоумър за миграцията. Гоумър бе чувал безброй истории как гъскитеразвиваха Ятната мисъл до такава степен, че мигрирането ставаше автоматично, но не смяташе, че може да им повярва. А Дядо разбираше дилемата му. И му говореше утешително: „Не се тревожи, мъниче. Когато дойде време за голямата миграция към зимния ни дом, природните ти инстинкти ще направят така, че да развиеш у себе си Ятната мисъл.“ Гоумър усещаше думите да отекват в ума му.

Слята плътност

Бомбардиран от всички тези факти и идеи, Гоумър не смяташе, че Слятата плътност може да бъде постигната. Още по-малко пък смяташе, че ятото спонтанно ще сформира специфични миграционни модели на летене. Причините да не вярва в това бяха две.

Първо, никой не бе състоял да му обясни как този невероятен процес, наречен „Слята плътност“, настъпва.

Второ, той не разбираше какво имаха предвид, когато обсъждаха концепцията за миграцията. Всичкото, което успя да научи – и то от обсъждания на разстояния и скорости на вятъра по време на срещите на по-старите птици – бе, че миграцията е нещо, изискващо много и усилен труд. Гоумър подозираше, че тя е доста опасна начинание и че цялото ято ще се окаже уязвимо – застрашено от огромно разнообразие непредвидени трудности.

Докато тихомълком размахваше плавателни средства из езерото, размишляваше върху феномена „Слята плътност“. Многократно се питаше: „Какво всъщност е то и как се постига? Ще го разбере ли, когато се случи? Не може ли просто да продължи да се придържа към видовете летене, които вече владее?“ Дядо му му беше казал, че си е напълно вреда на нещата да усвои други форми на летене – да се забавя и ускорява, да играе в езерото, да лудува и да упражнява крилете си.

– Всичко това е хубаво, и е добре – чуваше в главата си гласа на дядо си. – Но настъпва време, когато наученото трябва да се използва, за да се осигури оцеляването на цялото ято за още един сезон!

„Несъмнено Дядо е прав – мислеше си Гоумър. – За да осигурия оцеляването на ятото за новия сезон, трябва да споделя какво съм научил с другите птици. Ала с този сезон всичко си е наред. Защо да си давам труда да променя нещо? Искам просто да си остана и да си играя!“

Но докато си мислеше това, студен полъх на вятъра му напомни, че сезонът се променя. Гоумър се приближи до брега и продължи да разсъждава върху цялата нова информация, която бе получил.

„Във всеки случай – рече си той – тази Слята плътност, за която Дядо говори, най-вероятно се постига, когато достатъчно птици започнат да се наслаждават на мисълта за миграцията и щом Ятният ум започне едновременно да съществува у много членове на ятото. – Разбира се, това за Гоумър си бяха странни думи. – Предполагам, че всичко това означава, че когато доста от нас, гъските, се захванат да се тревожат за заминаването, то няма как да не се случи нещо.“ Ала той бе сигурен в едно, че изобщо не разбира за какво става дума. И смяташе, че предпочита да си останетук, и тази мисъл го караше да се чувства самотен.

Големците от ятото винаги участваха в пътешествието и винаги се връщаха от него. Всяко лято те се наслаждаваха на доброто си прекарване, но при все това им се налагаше да изтърпят ужасното дълго летене. Но изглежда, то им харесваше – изглежда, то бе за тях повече от приемливо. От това, което казваха, излизаше, че след като веднъж се включиш в него, след като веднъж потеглиш, ще можеш да летиш дни наред с такава лекота, с каквато

пушекът излиза от комина. Очевидно в лекото летене на Големците се крие някаква тайна. Гоумърсе чудеше каква ли е тя и дали ще успее да я научи.